

A SZÁZRÓZSÁS NÉPTÁNCGYÜTTES ELŐÉLETE (Naplójegyzet-részletek)

K. Dudás Mária

2014. február 22., szombat

Egy felhívással kezdődött: *A Matyó Népművészeti Egyesület a városi önkormányzat támogatásával egy új hagyományörző folklór együttes szervezését kezdte meg. A csoport tagja lehet kisgyermek, diák, felnőtt és idős ember egyaránt. Mindenki jelentkezését várjuk, aki szívesen tanulna olyan műsorszámokat, melyekben a matyó néptánc, a népdal, a hagyományok és a dramaturgia szerves egységet alkot! Alakuló összejövetel: 2014. február 22. (szombat), 18 óra, Népi Művészetek Háza.* Ez a felhívás megjelent a helyi orgánumban, s mikor én ezt elolvastam, felujjongtam, s rögvést el is határoztam magamban: ott a helyem!

Az első összejövetelre mintegy 30 érdeklődő jött el, ám a jelenléti ívet csak 23-an írtuk alá. A Matyó Népművészeti Egyesület elnöke, Berecz Lászlóné Zsuzsa vezette le ezt az alakuló megbeszélést. Elmondta, hogy a későbbiekben majd Mucsi János lesz az együttes vezetője, de erre a mai alkalomra még nem akarta elhívni Budapestről, mert nem lehetett előre tudni, hogy a felhívásra egyáltalán lesz-e jelentkező. Megelégedéssel állapította meg, hogy ennyi, és ilyen emberekkel már létre lehet hozni egy hagyományörző együttest. Zsuzsa beszélt arról, hogy régi álma egy ilyen együttes alakítása. Gyakran jár folklór fesztiválokra, ahol az a jellemző, hogy néptáncgyüttesek és pávakörök lépnek fel, és mindig üde színfolt, amikor olyan csoport áll a színpadra, akik nem csak táncolnak és énekelnek, hanem dramatikus játékkal színesítik a produkciót. Egyszóval: ilyen együttest szeretne most verbuválni. Jóindulatúan figyelmeztetett bennünket arra, hogy gondoljuk át a napirendünket, mert ha elkezdünk egy produkcióval készülni, akkor minden hétvégén jönni kell a próbákra. Mucsi János magasra fogja tenni a mércét.

Én azt javasoltam, hogy a soron következő Város Napján debütáljunk. A jelenlévők reális célkitűzésnek, jó ötletnek találták a javaslatomat. Zsuzsa azt mondta, hogy ha a Város Napján esetleg még nem is lépünk fel, de az augusztusi fesztiválon már feltétlenül ott lesz a helyünk. Ezután még szólt néhány szót Mucsi Jánosról, aki *több tonnányi szakmai elismeréssel rendelkezik.* Emlékeztetett arra is, hogy az első alkalommal megrendezett *Matyó rózsza ünnepe* műsorát ő *rázta egybe.*

(Ennek részleteiről a Mezőkövesdi Újság 2014/2. számában lehet olvasni.) Én ott voltam azon az ünnepségen, amelyet annak kapcsán rendeztek meg, hogy a matyó kultúra felkerült az UNESCO Szellemi Kulturális Örökség reprezentatív listájára – ennek egyéves évfordulóját ünnepelte a város 2014. január 18-án egy fergeteges gálaműsorral. Gyönyörű volt az egész. A profi fénytechnika különösen magával ragadott engem. Ezt és a remek rendezést meg is érdemelték a lelkes táncosaink. Arra is emlékszem, hogy a gálaműsor végén Bereczné Zsuzsa lépett a mikrofon elé, s miután elmondta gondolatait, felszólította a színpadra a rendezőket, művészeti vezetőket, hogy köszönetet mondjon munkájukért. Mucsi Jánost többször is szólítani kellett, de nem ment fel. Valahonnan aztán csak előkerült, de még akkor sem ment fel a színpadra, csak a hangját lehetett hallani: valami olyasmit mondott, hogy *most lent van dolgom.* Egyszóval, Mucsi Jánost valahogy úgy ismertük meg, mint Mózes Jahvét az égő csipkebokorban a Sínai-hegyen: nem láttuk, csak a hangját hallottuk.

Ezen az első összejövetelen sem lazáltunk: Indre Andrea énekelt nekünk summásdalokat, Kovács László és Kőteles János pedig néptáncbemutatót tartott. Végül közösen is dalra fakadtunk. Végezetül megbeszéltük, hogy a következő héten nem szombaton, hanem vasárnap jövünk újra össze, mert szombaton lesz a MASZK Társulat jubileumi ünnepsége, és sokan azunk akarunk részt venni. Remélem, hogy ez a kezdeti lelkesedés nem hagy alább, és egy olyan hagyományörző együttest tudunk létrehozni, amelyet át tudunk örökíteni az utókorra. Az érték maradandóságát mindig az utókor emlékezése dönti el. Ami velünk most történik, az az életünk része. A jelen idejű események természetrajzához hozzátartozik, hogy formálják az életünket, és mi is alakítjuk, befolyásoljuk az eseményeket. Ám az utánunk következők számára már „csak” történelem lesz mindez. Nem mindegy tehát, hogy milyen példát mutatunk, mit hagyunk örökül az utánunk következő nemzedéknek.

2014. május 4., vasárnap

Igazi szociológiai tanulmány közelről megfigyelni, hogy miképpen formálódik egy új közösség. Már többen vagyunk, mint Jézus apostolai, de még mindig 20 fő alatti a létszámunk.

Bereczné Zsuzsa ma tájékoztatott bennünket arról, hogy Mucsi János és felesége végleg lettek arról, hogy vállalják az együttesünk művészeti vezetését, mert nem tudják összeegyeztetni ezeket a vasárnap délutánokat az egyéb elfoglaltságaikkal. Ezentúl viszont állandó tánctanáraink lesznek: Bíró Éva és Nyíri Gábor személyében. Mindketten a Matyó Néptáncgyűttes táncosai. Ismerjük őket régóta, igazán szimpatikus, profi páros.

Miután Bukta Imre alaposan megénekelte bennünket, bemelegítő mozgásokat, majd ritmusgyakorlatokat végeztünk, utána pedig táncoltunk. Gábor mester természetesen kíváncsi volt arra, hogy az előző foglalkozásokon mit tanultunk. Én vállaltam, hogy ismertetem a tanult koreográfiát, amely így néz ki: Egy nagy kört alakítottunk, és megfogtuk egymás kezét, aztán csárdás: kettőt jobbra, kettőt balra – négyszer, átvető – négyszer, jobbra forgás, nyolcnál dobbantás, csárdás: kettőt balra, kettőt jobbra – négyszer, átvető – négyszer, balra forgás, nyolcnál dobbantás, lengető – négyszer, sarkazó – négyszer, hegyező – négyszer, és lezáró. Tanárunk azt mondta, hogy *nagyszerű, elméletben már jól megy! Lássuk a gyakorlatot!* Nagy kört alakítottunk és elkezdtük. Nos, a gyakorlatban nem ment jól, mert volt, aki elfelejtette, hogy a tánclépések hogyan következnek sorban, az új tagok pedig még az átvetővel ügyetlenkedtek.

Kicsit pihentünk, de nem tétlenkedtünk. Népdalokat énekeltünk, Bukta Imre pedig a jelenlévő édesanyákat köszöntötte anyák napja alkalmából: *Anyám, édesanyám, dallal megköszönöm...* – így szólt a nóta szívből jövően.

Aztán ismét a táncé volt a főszerep. Addig jártuk a körtáncot, amíg a tanáraink elégedettek nem voltak a teljesítményünkkel. Csodálatos az a pillanat, amikor tizenvalahány ember egyszerre mozdul. Ilyenkor már érezzük egymást, azonos hullámhosszon vagyunk, és egyszerre dobban a szívünk is. Olyan ez, mint amikor a kakofóniából fokozatosan egy gyönyörű szimfónia bontakozik ki. Aztán párokat kellett alakítani és úgy gyakorolni a csárdást és az átvetőt. Ez már egy kicsit nehezebben ment, mert közben a párunkat is csereberélni kellett. Bíró Éva a gyerekekkel külön is foglalkozott. Ha eddig még nem mondtam volna, az együttesünkbe az óvodástól a nyugdíjasig mindenki belefér.

2014. május 11., vasárnap

Ma új táncfigurákat tanultunk. Főleg a páros táncot gyakoroltuk. A ritmusgyakorlattal még bajlódunk. Iszonyúan hangos volt a zene, alig értettük, amit az oktató mond. Rádásul nekem pont a hangszóró mellett jutott hely. A közelemben

táncoló Bukta Imre jó szövetségeseimnek bizonyult. Szerinte is túl hangos a zene, így, ha ketten is szóvá tesszük a dolgot, talán elérhetjük, hogy redukálódjon a decibel. Elértük!

2014. június 12., csütörtök

A mai délutánon 12-en jöttünk össze. Éppen annyian voltunk, mint Jézus apostolai. Mi, az újak, a Táncpajtában gyakoroltunk, a veteránok pedig a Népi Művészetek Háza próbatermében. Oktatóink már konkrét koreográfiában gondolkodnak, amit majd az augusztusi fesztiválon elő is fogunk adni. Így tehát ma elkezdtük a konkrét felkészülést. Gábor és Éva igazán remek páros. Lát-szik, hogy rajongásig szeretik, amit csinálnak, a velünk való foglalkozást pedig nem egy kipipálandó feladatnak tartják. Nagyon tetszik nekem a módszerük. Ebben az egészben az a legjobb, hogy nincs szigorú „partitúra”, amit végig kell játszani. Addig fogjuk csak bővíteni a koreográfiát, ameddig kis csoportunk elbírja. Az első számú követelmény ugyanis az, hogy amivel kiállunk a közönség elé, annak kifogástalannak kell lennie. Nem járathatjuk le se magunkat, sem a profi táncosokat, sem pedig az Egyesületet, hiszen az összes fellépő együttes ezen belül működik. Egyáltalán nem mindegy, hogy egy új csapat, a mi kis hagyományörző körünk mikor, hol, és hogyan debütál. Az első benyomás nagyon-nagyon fontos.

2014. június 19., csütörtök

Most megint együtt próbálunk a veteránokkal (Kovács László csapatával). Nem tudom, hogyan lesz ebből fellépés, mert már megint kimaradtak az együttesünkéből néhányan, viszont a mai napon jöttek új emberek, akik még soha nem táncoltak. Sok időt vesz el az új szereplőkkel való ismerkedés, s persze miattuk újra az alapoknál kell kezdeni. Nem tudom, hogy mikor lesz ebből egy valódi közösség. A csapatépítés manapság nem könnyű feladat. Én azért reménykedem. Még nem felejtettem el, hogy MASZK Társulat is ilyen nehezen indult. Aztán az első sikeres szereplés után már könnyebben ment az „emberhalászat”. Ennek már több mint 15 éve, s ebben az időszakban mindig is voltak hullámvölgyek, de ezeket át lehet vészelni.

A mai foglalkozás során az volt az új elem, hogy beépítettük a koreográfiába a zárt és a nyitott átvetőket, páros táncban. Nem ment jól, és közben sokat csiveltünk. Gábornak ugyancsak ki kellett engednie a hangját, hogy megértesse magát velünk. Ma először tapasztaltam, hogy elveszítette a türelmét, de szerintem jogosan.

Végül Kovács László, a Matyó Népi Együttes vezetője csak a nőekkel foglalkozott. Egy olyan új koreográfiát mutatott, amit csak nők táncolnak,

egyszerű, de nagyon szép, és nincs benne semmi kockázati tényező, tetszés szerint bővíthető, vagy szűkíthető, tehát nem okoz gondot, ha valaki kimarad belőle. Nem veszélyezteti a fellépést az esetleges hiányzás. Ahogyan én ezt meg tudom alapítani, ez legfeljebb csak kísérő műsorszám lehet, amivel majd a háttérben kell lenni, vagy önálló műsorszámként csak úgy jöhet szóba, ha közben népdalokat énekelünk. Arról lehet szó, hogy vezetőink minden eshetőségre felkészülnek annak érdekében, hogy mindenképpen debütálhassunk az augusztusi fesztiválon.

2014. június 26., csütörtök

Kezdek aggódni! A main kívül még öt csütörtök van hátra a fesztivál, és eléggé csehül állunk. Ma is kevesen jöttünk össze. Ketten szóltak, hogy végleg kimaradnak, mert inkább a görög táncot részesítik előnyben. Ma a veteránokkal együtt próbáltunk a Népi Művészetek Háza termében, de még velük együtt is kevesen voltunk. Na, bumm! Veszett már több is Mohácsnál! Legfeljebb a fesztiválon nem lépünk fel, ha addigra nem tudjuk magunkat összeszedni. Nem szabad kockára tenni egy ilyen nagy múltú, és jó hírű nemzetközi fesztivál presztízsét. Úgy látom, hogy oktatóink sincsenek elragadtatva a teljesítményunktől, de ennek nem adnak hangot, inkább lelket öntenek belénk. Gyakoroltuk a múltkoriban megkezdett produkciót. Kinek jobban, kinek kevésbé ment jól. Heti két órában nem lehet csodát tenni. Egyébként is, még csak négy hónapja táncolunk mi kezdők, ahhoz képest nem állunk rosszul. No igen, ahhoz képest! A debütálás végül is nem olyan sürgős, elvégre jövőre is lesz fesztivál. Amíg ilyen nagy a fluktuáció a csoportunkban, jobb, ha nem ringatjuk magunkat rózsaszínű álmokban. Én így is nagyon élvezem ezt az egészet, mert már nem csak „irigykedő” külső szemlélője vagyok az autentikus matyó néptáncnak, hanem cselekvő részese. De egy új közösség formálódásának a pszichológiája és szociológiája is rendkívül izgalmas számomra.

2014. július 3., csütörtök

Pontosan egy hónap múlva lesz a Matyó Néptáncfesztivál, ahol szerepelnünk kellene, de ahhoz képest még mindig eléggé gyatrán állunk. Úgy látom, hogy a veteránoknál is gondok vannak a próbafegyelemmel. Vezetőjük, Kovács László panaszkodott, hogy nagy a lemorzsolódás náluk is. Már csak négy pár van a csoportjukban, akikre alapozni lehet. Mi sem állunk jobban. Lehet, hogy végül a két csoport végleg össze fog olvadni?

Ma Éva és Milán tanított. Gábor szerepelni van valahol. Ezúttal részletekre bontva, már végig táncoltuk a teljes koreográfiát, amit a fesztiválon

fogunk bemutatni, egy nagyobb koreográfia részleteként, amit majd a Matyó Néptáncgyűttes produkál, illetve összedolgozva velünk közösen, de most még nem látom, hogy ez majd hogyan is fog kinézni egészében. A *Búza, búza, de szép tábla búza* kezdetű népdal ritmusára szerkesztették meg oktatóink a koreográfiát. Számomra még igen nehéz feladat énekelni és táncolni egyszerre. Néha azt sem tudom, hogy melyik az én lábam, és hogy merre kalimpál.

2014. július 17., csütörtök

Ma olyan sokan voltunk, hogy alig fértünk el a táncteremben. Nem tudom, hogy honnan került elő ez a sok új ember. Valószínűleg korábban már táncoltak valamelyik együttesben. Gyakoroltuk a produkciónkat, de még sok csiszolgatni való lenne rajta, az időnk viszont végesen fogy. Gábor csak annyit mondott a próba után, hogy *hűha!* Szerintem nagyon gyengék vagyunk még. Már csak két csütörtök van hátra a fellépésig. Mi lesz ebből?

2014. július 25., péntek

A Matyó Népművészeti Egyesület mind a négy táncsoportjának az első összpóbáját tartottuk ma, egy héttel a fesztivál előtt. Már látszik, hogy milyen lesz majd a produkció élesben. Nagyon szép és látványos. Mi és a veteránok a háttérben fogunk táncolni. Teljesen jogos. Meglátászik, hogy a másik két csoport tagjai, noha fiatalok, de összehasonlíthatatlanul jobbak, mint mi. Szépek, üdék, rugalmasak, és gyerekkoruk óta táncolnak. Sokan közülük már több mint tíz éve koptatják a deszkákat. Ez látszik is rajtuk.

A közös nagy produkciónk a Matyó Lakodalom, melyben Hajdú László a vőlegény. Jót derültünk rajta a próbán, mert a menyasszonyszöketős jelenetben egy fiút kapott fel a menyasszony helyett, és kiszaladt vele az udvarra. Nagyon vicces volt, elegáns humorral csinálta.

2014. augusztus 2., szombat

A fesztivál hivatalos megnyitója ma, 10 órakor kezdődött a Táncpajtában. Az ünnepi tósz után kimentünk a Hadas-kapuhoz, ugyanis ott helyezték el a földre lefektetve azt a hatalmas, vászonból készült Magyarország-térképet, amelyet azokra a településekre visznek el, ahol hungarikumok vannak, mint például nálunk is. Ezen a térképen minden jelenlévő elhelyezhette az ujjlenyomatát. Természetesen én is. Kaptunk egy emlékkártyát is, azon is rajta van az ujjlenyomatom. A térkép melletti asztalon volt egy hatalmas fekete

Karikázó matyóföldi hagyományőrökkel

börkötésű emlékkönyv, bárki írhatott bele. Én ezt írtam: *Értékünk: lét-tétünk! Szeretettel: K. Dudás Mária.* Akkor, ott hirtelenjében csak ennyi jutott eszembe. Aztán visszamentünk a Pajtába, ahol folytatódott a vendégtáncosok műsora. Egyik jobb volt, mint a másik. A fellépők közül most csak kétőt emelek ki, aminek az az oka, hogy közelebbi kapcsolatba kerültem velük, jól beszélgettünk. Az egyik a Kanadából érkezett Kossuth Együttes. Szimpatikus, magyar származású, harmadik generációs fiatalok. Egy kisvárosból érkeztek, amely Torontótól kb. 60 km-re van. Amikor a műsorvezető felkonferálta őket, azt is hozzátette, hogy *ezek a 3. generációs fiatalok már egy szót sem tudnak magyarul.* Erre megszólalt az egyik fiatal táncos leány gyönyörű tiszta magyarsággal, hogy *dehogyan nem tudunk magyarul!* Viszonylag egyszerű koreográfiát mutattak be, de azt nagyon szépen adták elő, és kifogástalan tiszta magyarsággal énekelték őseink autentikus népdalait. Nagyszerű, hogy Magyarországtól nagyon távol élve sem feledkeznek el a gyökereikről, pedig nekik már a szüleik is Kanadában jöttek a világra. Ők egyébként rendszeresen visszatérő fesztiválvendégeink. Az egyik szünetben ismét a kanadaiak közelébe kerültem, és azt észleltem, hogy egymás között angolul beszélgetnek. Rá is kérdeztem ennek okára. Azt a választ kaptam, hogy csak otthon beszélnek magyarul, amikor a család együtt van. A tánc csoportjukban van egy lány, akinek az apja magyar, az édesanyja viszont olasz. Ez a lány már nem tanult meg magyarul. Hát, igen! Elgondolkodtam ezen a sokatmondó magyar szón: *anya nyelv, anya nyelv, az anyánk nyelve, amelyen megtanít bennünket beszélni az édesanyánk.* Ha az édesanyánk magyar, akkor az anyanyelvünk is magyar lesz, ha pedig olasz, vagy más, akkor...

A másik csoport, akikkel megismerkedtem, Dunaharaszttól érkezett. Őseiket 300 évvel ezelőtt telepítették be Magyarországra. Ők a svábok. Természetesen sváb nemzetiségi táncokat adtak elő. Tetszett a produkciójuk. Annyira más, mint a mi táncaink. De éppen ettől szép ez az egész. Az a legcsodálatosabb ebben, hogy a különböző

Matyó táncosok a fesztivál gálaműsorában

nemzetiségi táncokban sok a közös, sőt egyforma, vagy nagyon hasonló motivika, de más-más helyre kerülnek a hangsúlyok, és ettől nyerik el összességében azt a stílust, amely mégis egyedivé teszi az egyes népcsoportok táncait. Lenyűgöző, hogy a sajátos stílusjegyek alapján nagy biztonsággal meg lehet állapítani, hogy ez moldvai csángó, ez sváb, amaz horvát, emez matyó, vagy éppen kalotaszegi stb. A táncok közötti szünetben beszélgettem velük. Ők először szerepelnek nálunk. Mondták, hogy nagyon örülnek, hogy ők is meghívást kaptak a fesztiválra, de ugyanakkor félve jöttek el. Nem nagyon értettem, hogy mitől féltek, de megnyugtattam őket, hogy semmi okuk az aggályoskodásra, a sváb tánc is beleillik ebbe a képbe, örülünk annak, hogy színesítik a fesztivál palettáját.

Délután négykor nekünk összpróba volt a Sportszarnok előtt, ahol már állt a nagyszínpad. A főpróbát Ágfalvy György koreográfus tartotta. Először a színpadképet állította be, utána a négy helyi együttes külön-külön mutatta be, hogy mit tud, és végül az összpróba zajlott le. Úgy láttam, hogy elégedett volt a teljesítményünkkel. A főrendezővel és a Páva-díjas Parapács zenekarral csak ezt az egy próbát tartottuk, és holnap mindjárt élesben kell előadnunk. Ez aztán a profizmus!

Este hétkor kezdődött a Matyó Gála a Táncpajtában. Gyönyörű nyári este volt, és a közönség soraiban egy gombostűt sem lehetett volna elejteni, olyan sokan voltak. De volt is mit nézni! A Matyó Népművészeti Egyesület táncosai és a vendég Vidróczki Néptáncgyűttes olyan fergeteges produkciót mutatott be, hogy a közönség vörösrre tapsolta a tenyerét. Az előadás után táncház volt. Először a dunaharaszti csoport tanította a közönséget *svábul táncolni*. Naná, hogy én is beálltam közéjük. Azután a Parapács zenekar húzta a talpalávalót. Én úgy döntöttem, hogy inkább hazamegyek, hogy a másnapi premierre pihent legyek. Közel lakok a Táncpajtához, 10-15 perc alatt kényelmes sétával megjáróm az utat. Így nyárestén 22 óra körül már kellemesen hűs az idő. A fülemben még a sváb zene ritmusa cseng. De

lám, a Kovács Szabolcs tájháza előtt egy mentőautó villog álló helyzetben. Valaki elesett, most a mentőautóban ápolják.

Micsoda éjszaka! Alig értem ki a Fő útra, azt láttam, hogy a sarki patika mellett egy rendőrségi autó, meg egy rohammentő villog álló helyzetben. Azt hittem közúti baleset történt. De nem, amikor odaértem, a béméskodók azt mondták, hogy a patika fölötti egyik tetőtéri lakásból kiesett, vagy kiugrott egy fiatal férfi, és most a mentőben ápolják. Mutatták is, hogy melyik ablakból. Istenem, az három emeletnyi magasság, alatta pedig kemény beton van. Nem tudom, hogy egy ilyen zuhanást meg lehet-e úszni élve? A sváb zene hangjai eltűntek a fülemből. Megszaporáztam lépéseimet. A Kultúrház előtti színpadon egy rock-zenekar játszott iszonyúan hangosan, az a férfi pedig ott a mentőautóban az életéért küzd.

2014. augusztus 3., vasárnap

Elérkezett a nagy nap! Ezért dolgoztunk hónapokon át. Ez a nap ajándék számomra. A családom levette a vállamról a vasárnapi ebédfőzés terhét, ma egész nap szabad vagyok.

A matyó viseletet kimostam, szép tiszta lett és illatos. Csak a fehér alsószojnyát kell még kivasalnom, és a lityán egy lógó gombot felerősíteni. Dél előtt elmentem a nagymisére, utána pedig kinéztem a Pajtába. Igazi lakodalmas hangulat fogadott. Az udvaron felállított sátrakban készült a bordácskák, azaz csigatészta levesbetétnek, fűzték a vőfélypalcát, két nagy üstben pedig töltött káposzta rotyogott. Főlétes volt az illata. Amíg a lakodalmi előkészületek zajlottak, a fiatalabb táncosok közül többen a Zsóryban tartottak bemutatót, hogy ezzel is csalogassák a vendégeket az esti programra.

Otthon, ebéd után pihengettem egy keveset, de állandóan az órát nézegettem, alig vártam, hogy 17 óra legyen, és akkor – öltözködés matyó viseletbe!

Ahogy a Hadas felé tartottam, megbámultak az emberek az utcán, én pedig jól kihúztam magamat: tessék csak nézni, ilyen egy matyó asszony. A Pajta udvarán már gyülekeztek a viseletbe öltözött emberek, türelmetlenül vártuk, hogy kezdődjön már a felvonulás. Lassan mindenki beállt a helyére, és kezdődik is a menettáncos felvonulás. Valamikor régen, amikor a matyó lakodalom még nem csak egy idegenforgalmi látványosság volt, mint manapság, ehhez hasonló lehetett. Minden

csapat a saját énekeit énekelve vonult végig a Fő úton. Mi, a vendéglátók voltunk a sereghajtók a menetben, amelyet egy lovasfogat zárt, azon vittek a menyasszony ágyát. Az út két oldalán rengeteg ember volt kíváncsi ránk, kattogtak a fényképezőgépek. Meg-megálltunk táncolni, amit nagy tapssal jutalmaztak. Táncolva és énekelve értünk ki a Sportcsarnok előtt felállított hatalmas színpadhoz. Itt lesz a nagy gála, amely a háromnapos fesztivál megkoronázása.

A protokoll után kezdődött a tánc. A nézőtéren rengeteg ember volt. Bár az égen gyanús felhők úsztak, de ez láthatóan senkit nem aggasztott. Az enyhe szellő kifejezetten jól jött nekünk, mert népviseletben táncolni harmincvalahány fok melegben, bizony próbára teszi az ember tűrőképességét. Az együttesek remekeltek. A matyó lakodalmas volt az utolsó műsorszám. Betöltöttük a hatalmas szabadtéri színpadot. Most érttem meg igazán, hogy miért is volt szükség annyi statisztá tancosra. Tényleg nagyon jók voltunk. Vissza lehet nézni a filmfelvételen. Valóban olyan volt, mint az egykori igazi *matyó lagzi*. Minden benne volt, amitől autentikusnak értékelhető a produkciónk. Még *lesőkben* sem volt hiány. A közönség rajongott értünk. A gála azzal zárult, hogy táncba hívtuk a közönséget is. Aztán ennek is vége lett. Az emberek hamar szétszéledtek. Persze később járt már az idő, másnap pedig munkanap, dolgozni kell, mert a következő évi lakodalom árát előbb meg kell keresni.

A műszakisok már lesték-várták, hogy mikor kezdhetik a munkát. Hamar nekiestek a színpadnak, kezdték lebontani. Vége az előadásnak, de Matyóföldi Folklórfesztivál jövőre is lesz, és akkor újra átélhetjük azt a kellemes izgalmat, amelyet a felkészülés során éreztünk.

A táncosok a közönséget is bevonták a menettáncba